

kanoner, som stod sidde monteret på motoreksterne. Der var et godt udsyn, men ringe mulighed for dækning.

Klokken var blevet kvart i syv, da de første tyske kampvogne åbnede ild. Erfaringerne fra de tidligere træfninger denne morgen havde lært tyskerne, at sætte deres tunge kampvogne forrest. De var bedt pansrede end panservognene, hvor de danske 20 mm Madsen-kanoner kunne gøre stor skade. Tyskerne rykkede hurtigt frem og beskød den danske stilling.

Den danske beskydning af de tyske kampvogne var uden virkning. Det hele prellede af på de tykke panserplader. Opgaven var at sinke den tyske fremrykning, men trods dette heltemodige forsøg blev det ikke til ret meget. De danske soldater havde ingen anden mulighed end at flygte så hurtigt som muligt.

De nåede alle sammen væk med livet i behold og fortsatte mod Haderslev for at tage kampen op igen. Deres indsats havde dog ikke været forgæves, for nu ventede tyskerne, at de kunne blive angrebet ved hvert eneste gadehjørne i Aabenraa. Selv om der ikke kom flere modangreb, var tyskerne meget længe om at komme gennem byen. En forsinkelse, hvor hvert minut gavnede etableringen af næste spærring lige før Haderslev.

Garnisonen i Sønderborg kom slet ikke i kamp. Planerne om at kaste Sønderborgstyrken i flanken på den tyske opmarch blev opgivet til fordel for den ved denne lejlighed nytteløse plan om et forsvar af Als. Allerede dagen før havde ministeriet beordret, at man ikke måtte foretage troppforskydninger, og at garnisonen skulle holde sig i ro.

Om morgenen den 9. april klokken 5.25 blev denne ordre igen bekræftet fra Divisionen. Der er åbenbart tale om nogle misforståelser, da dette tidspunkt er godt en time senere end udrykningen fra de andre sønderjyske garnisoner – og før mødet på Amalienborg. Det er svært at forstå, hvorfor garnisonen i Sønderborg ikke sendte styrker af sted klokken 4.20 mod hovedvej 10.

Garnisonens chef, oberst Christensen, var udnævnt til leder af hele det sønderjyske forsvar og skulle ved en invasion koordinere indsatsen mellem alle hærens enheder i området. Han blev, efter ordre fra divisionsledelsen i Viborg, bedt om at forblive på Als denne morgen og kom ikke til at deltage i forsvaret af noget som helst.

Danske vist var de ved sekstiden en tysk lanngang i Mommark på Als, hvor to hurtigbåde landsatte en deling soldater. De blev dog først opdaget, efter at garnisonen havde modtaget meddelelsen om, at Danmark havde kapitulert.

Den tyske styrke, der rykkede op gennem det østlige Sønderjylland, havde indtaget kaserne i Tønder og rykkede nordpå ad vejen mod Bredebro. Da tyskerne nåede Abild, var soldaterne fra Tønder stadig i gang med at etablere en stilling med en maskinkanon.

Så snart kanonskytten fik tyskerne inden for sin skudradius, begyndte han at fyre løs. Han ramte den forreste panservogn, som blev bragt til standsning. Tyskerne begyndte straks at skyde tilbage, mens de kom stadig tættere på. På grund af den dårlige vejspærring, der aldrig blev færdig, var det svært at holde stand.

Da tyskerne var 300 meter fra den danske kanon, vurderede den danske kaptajnløjtnant, at det ikke nyttede noget at kæmpe mere, så han beordrede omgående tilbagetrækning til Bredebro. Det lykkedes at slippe næsten uskadt af sted, uden at tyskerne forsøgte at forfølge danskerne.

I Sølsted, som ligger nord for Abild, var der også opsat en vejspærring. Her lykkedes det for den danske panserhalvdeling at ramme to tyske køretøjer. Til gengæld blev stillingen beskudt af tre tyske fly, så de også måtte flygte mod Bredebro. Selv om de danske soldater blev angrebet under flugten af de tyske fly, nåede alle i sikkerhed.

I Bredebro skulle tyskerne, efter planen, møde den stærkeste spærring i området. Dog fik man ikke nået at etablere ret meget, før der dukkede en fjendtlig motorkolonne op, formentlig flere panservognskompanier, fra vejen østfra mod Løgumkloster. Da man vidste, at den tyske kolonne sydfra, der var rykket frem gennem Abild og Sølsted, snart ville dukke op, var situationen pludselig meget vanskelig.

Det var umuligt at bekæmpe de stærke tyskere, der nærmede sig fra to sider. Det var også vanskeligt at slippe væk, så kaptajnløjtnanten besluttede, at den danske stilling skulle overgive sig. I samme øjeblik, som han ville træde frem og give tegn til overgi-